

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **H.**, nar. X., právne zastúpeného A., proti odporcovi: **Oddelenie azylu Policajného zboru Humenné**, Nemocničná č. 1, Humenné, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-RHCP-PO-OA-HE-ZVC-2-10/2010 zo dňa 17.3.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp/4/2010-33 zo dňa 30.4.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp/4/2010-33 zo dňa 30.4.2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku potvrdil rozhodnutie č. p. UHCP-RHCP-PO-OA-HE-ZVC-2/2010 zo dňa 17.3.2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon) zaistil dňom 17.3.2010 navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť

mesiacov (podľa § 62 ods. 3 zákona) a umiestnil ho v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že ich náhradu účastníkom nepriznal.

Krajský súd mal za preukázané, že zo strany odporcu došlo k zákonnému postupu, k získaniu dostatočných podkladov pre vydanie rozhodnutia o zaistení, k ich prevereniu a k vydaniu správneho a dostatočne odôvodneného rozhodnutia. Krajský súd konštatoval, že v konaní bola preukázaná existencia rozhodnutia o vyhostení navrhovateľa ako aj vykonateľného rozhodnutia Migračného úradu MVSR zo dňa 12.3.2010, ktorým bolo konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky z dôvodu podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle zastavené.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie a poukázal na ustanovenia Dohovoru, v zmysle ktorých sa pre pozbavenie osobnej slobody vyžaduje, aby bolo uskutočnené na základe zákonom ustanoveného postupu a aby disponovalo atribútom zákonnosti, pričom zákonnosť znamená efektívnosť a účelnosť pozbavenia osobnej slobody. Argumentoval, že rozhodnutie o administratívnom vyhostení nebolo vykonateľné, pretože proti nemu podal odvolanie, o ktorom nebolo v čase zaistenia rozhodnuté. Namietal tiež, že rozhodnutie o zaistení nemožno považovať za efektívne a tvrdil, že odporca mal skúmať, či je toto zaistenie za účelom administratívneho vyhostenia efektívne či spĺňa účel.

Ďalej dôvodil, že je žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky a preto nemôže obstať tvrdenie odporcu, že sa tu nachádza neoprávnene. Rozhodnutie o zastavení konania o azyl ešte nenadobudlo právoplatnosť, pretože proti nemu podal rozklad. Na veci podľa navrhovateľa nič nemení ani skutočnosť, že rozhodnutie o zastavení konania nemá odkladný účinok.

Zdôraznil, že v danom prípade neboli splnené podmienky v zmysle čl. 5 Dohovoru a zaistenie nebolo ani efektívne ani účelné.

Namietal, že rozhodnutie odporcu nie je zrozumiteľné, určité a presvedčivé, pretože k veci zaistenia toto rozhodnutie len uvádza, že navrhovateľ sa nachádza na území Slovenskej republiky neoprávnene, vyratúva zákonné ustanovenia o zaistení navrhovateľa a konštatuje splnenie podmienok pre vydanie tohto rozhodnutia, čo nemožno považovať za odôvodnené rozhodnutie tak,

ako si to vyžaduje § 47 ods. 3 SP. Touto námietkou vznesenou už v opravnom prostriedku sa krajský súd ani nezaoberal a navyše sám krajský súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Poukázal na to, že podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení bolo rozhodnutie o administratívnom vyhostení č. p. UHCP-RHCP-OA-HE-AK-ZVC-2/2010 zo dňa 17.3.2010. Dôvodil, že skončenie azylového konania podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle je vzhľadom na vykonateľnosť rozhodnutia dôvodom pre začatie konania o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky.

K otázke efektívnosti a účelnosti zaistenia navrhovateľa uviedol, že k zaisteniu došlo v súlade so zákonom a zákonom ustanoveným postupom. Uviedol, že v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona bol navrhovateľ zaistený na výkon administratívneho vyhostenia a keďže ešte počas azylovej procedúry opustil územie Slovenskej republiky, bolo tu dané dôvodné podozrenie, že by sa navrhovateľ snažil vyhnúť výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení nelegálnym pobytom v inom štáte EÚ. Zdôraznil, že zaistenie navrhovateľa nebolo len v súlade s § 62 ods. 1 zákona, ale takéto obmedzenie osobnej slobody korešponduje aj s čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Odporca dodal, že pri rozhodovaní o zaistení ako aj o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu sa opieral o rozhodnutie Migračného úradu MV SR zo dňa 12.3.2010 ČAS: MU-97-12/PO-Ž-2010, ktorým bolo konanie o azyle podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle zastavené. Pri hodnotení účelnosti zaistenia odporca skúmal aj to, či existoval reálny predpoklad realizácie vyhostenia navrhovateľa z územia Slovenskej republiky a zistil, že formálne existujú dôvody zaistenia a existuje aj reálny predpoklad realizácie vyhostenia, pretože navrhovateľ pochádza zo štátu, ktorý vydáva náhradné cestovné doklady.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia

odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.9.2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, že navrhovateľ opakovane neúspešne žiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Prvýkrát dňa 6.7.2008 pred pracovníkmi Oddelenia azylu PZ Humenné. Po komplexnom posúdení žiadosti vydal dňa 23.9.2008 Migračný úrad MV SR rozhodnutie MU-420/PO-Ž-2008, ktorým navrhovateľovi neudelil azyl s poukazom na § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona o azyle, neposkytol mu doplnkovú ochranu podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle a nezistil ani žiadne skutočnosti v zmysle § 58 ods. 1 a 2 zákona brániace jeho návratu do Afganistanu. Po rozhodnutí o opravnom prostriedku na krajskom súde a o odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu na Najvyššom súde Slovenskej republiky nadobudlo toto rozhodnutie právoplatnosť dňa 15.2.2010.

Druhýkrát požiadal navrhovateľ o udelenie azylu dňa 1.3.2010 pred pracovníkmi Oddelenia azylu PZ Gbely Adamov. S navrhovateľom bol dňa 3.3.2010 za účelom zdôvodnenia jeho opakovanej žiadosti o azyl vykonaný vstupný pohovor, počas ktorého neuviedol žiadne nové skutočnosti a vyhlásil, že sa pridrižiava svojich pôvodných dôvodov, ktoré uviedol v predchádzajúcom konaní o azyle. Migračný úrad MV SR dospel k záveru, že neboli zistené žiadne dôvody, ktoré by mali podstatný vplyv na zmenu pôvodného rozhodnutia a preto rozhodnutím ČAS: MU-97-12/PO-Ž-2010 konanie o azyle s poukazom na § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle zastavil. V rozhodnutí tiež poukázal na nedôveryhodnosť osoby navrhovateľa, keď navrhovateľ v októbri 2009 opustil územie Slovenskej republiky a odišiel do Rakúska, kde uviedol pred rakúskymi štátnymi orgánmi úplne iné údaje, teda samotná identita navrhovateľa je pochybná a nedôveryhodná.

Ďalej z administratívneho spisu odporcu vyplýva, že navrhovateľ dňa 17.3.2010 podal na Oddelení azylu PZ Humenné do zápisnice vysvetlenie a takto bolo zistené, že navrhovateľ sa na území Slovenskej republiky zdržiaval neoprávnene, bez platného cestovného dokladu a bez povolenia príslušných štátnych orgánov. Z tohto dôvodu bolo dňa 17.3.2010 vydané rozhodnutie č. p. UHCP-RHCP-PO-OA-HE-ZVC-2-11/2010 o administratívnom vyhostení a určení

zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky na 3 roky s poukazom na § 57 ods. 1 písm. b/ prvý bod zákona.

V tomto konaní preskúmaným rozhodnutím odporcu č. p. UHCP-RHCP-PO-OA-HE-ZVC-2-10/2010 bol navrhovateľ podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona dňa 17.3.2010 o 11.00 hod. zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov a umiestnený podľa § 62 ods. 4 zákona v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce s odôvodnením, že navrhovateľ sa zdržiaval na území Slovenskej republiky neoprávnene. Odporca v odôvodnení poukázal na § 59 ods. 1 písm. b/, d/ zákona, v zmysle ktorého policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ak možno predpokladať, že cudzinec ujde alebo bude iným spôsobom mariť alebo sťažovať výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, najmä ak nemožno jeho totožnosť zistiť a ak cudzinec nemôže vycestovať, lebo nemá platný cestovný doklad alebo prostriedky na vycestovanie. Odporca pri vydaní rozhodnutia vychádzal aj zo skutočnosti, že v konaní bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa a určení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu. V poučení rozhodnutia odporca uviedol, že podanie opravného prostriedku nemá v zmysle § 62 ods. 6 zákona odkladný účinok.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona policajt je oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 62 ods. 3 zákona cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho

administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespolupracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť, Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem zákonného zatknutia alebo iného pozbavenia slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa § 19 ods. 1 písm. i zákona o azyle ministerstvo konanie o azyle zastaví, ak sa v konaní o azyle už právoplatne rozhodlo o tom, že sa žiadosť zamietá ako zjavne neopodstatnená, neudeľuje sa azyl, odníma sa azyl, nepredlžuje sa doplnková ochrana alebo sa zrušuje doplnková ochrana a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody, okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

f) zákonné zatknutie, alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nedovolenému vstupu na územie alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona preukázanie existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa preukázanou dôkaznou situáciou, za ktorú označil existenciu rozhodnutia odporcu o administratívnom vyhostení navrhovateľa č. p. UHCP-RHCP-PO-OA-HE-ZVC-2-11/2010 zo dňa 17.3.2010, ktoré navrhovateľ prevzal dňa 17.3.2010 ako aj existenciu právoplatného rozhodnutia Migračného úradu MV SR ČAS: MU-420/PO-Ž-2008 zo dňa 23.9.2008 o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutia Migračného úradu MV SR ČAS: MU-97-12/PO-Ž-2010 zo dňa 12.3.2010 o zastavení azylového konania. Samotné zaistenie navrhovateľa pritom ešte neznamená jeho vyhostenie z územia Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné, nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a v postupe odporcu ani krajského súdu nezistil žiadne pochybenia. K námietke navrhovateľa, že v čase vydania rozhodnutia o jeho zaistení bol oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky, pretože rozhodnutie o zastavení konania o azyle ešte nenadobudlo právoplatnosť, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že Migračný úrad MV SR svojim rozhodnutím ČAS: MU-420/PO-Ž-2008 zo dňa 23.9.2008 rozhodol o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi na území Slovenskej republiky, ako aj o neexistencii prekážok jeho vrátenia do Afganistanu a toto rozhodnutie už nadobudlo právoplatnosť. Konanie o poslednej žiadosti navrhovateľa o azyl Migračný úrad MV SR rozhodnutím ČAS: MU-97-12/PO-Ž-2010 zo dňa 12.3.2010 zastavil s poukazom na § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle. Podanie opravného prostriedku proti tomuto zastavujúcemu rozhodnutiu nemá odkladný účinok, teda rozhodnutie je vykonateľné, o čom bol navrhovateľ správne poučený. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou navrhovateľa, že preskúmané správne rozhodnutie nemá náležitosti v zmysle § 47 SP, nakoľko je z neho zrejmé, čo bolo podkladom pre jeho vydanie a je zrozumiteľné a presvedčivé.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodíť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovел a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

Na záver je potrebné uviesť, že krajský súd v záhlaví aj vo výroku chybnе označil preskúmané rozhodnutie odporcu č. ÚHCP-RHCP-PO-OA-HE-ZVC-2/2010 zo dňa 17.3.2010, namiesto UHCP-RHCP-PO-OA-HE-ZVC-2-10/2010, čo však nespochybňuje skutočnosť, že krajský súd na základe podaného opravného prostriedku preskúmaval rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa zo dňa 17.3.2010.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c ods. 1 OSP, tak, že navrhovateľovi ako neúspešnému účastníkovi konania trovy odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 28. septembra 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová